

AM.
Nem-
atva.
ada-
i.
Forgó
gyor-
Lap-
nagy
k foly-
dett a
messze
sóinak
es ezer
tékony
ára is.
em föl.
kötete,
olni fog
eket.
kivitelü
k-kör-
ézmény,
ványok,
s Lap-
esak: a
tési.
eléseiket
k haszná-
m-épület)
atala.
m-épület.
ársulat.

KIS LAP

FONTOS KÖZLENDŐK. (Lásd a 394. lapon.)

XXIV. kötet, 25. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883 június 24-én.

K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ACSORA után gazdánk így szólt:
 — Hát azt szeretnéd tudni, mi történt Lizikével és Péter bácsival? Örülni fogsz neki, ha meghalod. Tavaly ősze felé Péter bácsi egy napon levelet kapott Kati nénitől, akinél Lizike volt. Magam is olvastam a levelet s az volt benne elmondva, hogy a faluban, a hol Kati néniék laknak, egy napon előkelő uri nő utazott át beteges kis fiúval. Már későbbre járt az idő, tehát ott háltak meg, és mert a vidék nagyon szép, másnap is ott maradtak. Lizike találkozott velök s meglátván a sápadt fiút, nyájas mosolylyal egy kis bokrétát nyújtott neki; tudod, a kicsike mindig nagyon kedves, nyájas. A beteg fiu mamájának igen megtetszett a kis leányka s meg akarta jutalmazni, de Lizike nem fogadta el a pénzt. Ekkor beszélni akartak vele, de észrevették, hogy a leányka nem tud beszélni. Nagyon megsajnálták, tudakozódtak s Kati nénitől aztán mindent megtudtak. A beteg fiu nagyon megszerette a kedves kicsikét és kérte mamáját, segítsen rajta; erre az uri nő azt mondta, hogy nem igen tudja mit tegyen vele, ha csak magával nem viszi, hogy valami jeles orvossal megvizgáltassa. És a vége az lett, hogy magával vitte, még pedig Olaszországba, mert akkor télire meleg vidékre utazott fiával. A levélben előre értesítették Péter bácsit, hogy Budapesten átutazva, beleegyezését fogják kérni, hogy leánykáját elvihessék. A kitüzött napon Péter bácsi elment az uri nőhöz a vendéglőbe s persze szí-

vesen beleegyezett, hogy Lizike olyan jó kezekben maradjon. De ez még nem volt elég. Mikor a nemes szivű nő megtudta Péter bácsi szomorú sorsát, mindjárt kinevezte főkertészének egyik birtokára és Péter bácsi most ott is van.

Mialatt a kertész ezt beszélte, nem birtam szabadulni egy gondolattól.

— Sajátságos, mondtam Károlyhoz. Majdnem azt kellene hinnem, hogy az a nemes szivű nő Beregváriné; egészen ráillik a leírás a beteg fiúval...

Gazdánk erre közbeszólt:

— El is találod... épen törtem a fejemet, hogy is nevezte Péter bácsi azt az asszonyt... az ám, Beregváriné.

En is, Károly is izgatottan ugrottunk fel.

— Ő az! Ő az! És hol van? Hiszen épen őt keressük!

— Hja, kedves fiaim, már azt biz én nem tudom.

— Azt sem tudja, visszatértek-e már Olaszországból?

— Tudni nem tudom, de azt hiszem, visszatértek, mert Péter bácsinak azt mondták, hogy tavasz elején látni fogja leánykáját, akkor visszatérnek és a beteg fiu a felvidéken fogja megint használni a fürdőt, mint eddig.

— Akkor már bizonyosan itthon vannak, hiszen már a nyárban is benne vagyunk, szólt Károly. Most csak azt kellene tudnunk, melyik fürdőben vannak.

— Igen... és az nekem talán eszembe fog jutni. Artur sokat beszélt a fürdőkről, melyekbe minden nyáron viszik... csakhogy kettőt-hármat is emlegetett...

— Nem...
 sunk, ott maj...
 ismerik és m...
 is ez a baj, h...
 túl hamarabb...
 veszedelem...
 hátha gonos...
 lesi az alkal...
 gyalog bizony...
 valahová elj...
 — Mic...
 dologban jár...
 kozva.

Elmond...
 hogy el ne á...
 anyit, a n...
 csakugyan k...

— No...
 lamivel raj...
 ismerlek rég...
 meg. Hát ha...
 vesen megt...
 utraivalót k...
 épen akad...
 ne kelljen k...
 időt. Majd...
 mondogd és...
 met, mihely...

Alig t...
 rék ember...
 Károly kor...

— Oh...
 váriné assz...
 akkor tisz...
 mi most ka...

Neker...
 jutott két...
 emlegetett...
 másnap ut...

— Nem baj, csak az egyikbe eljussunk, ott majd találunk emberekre, a kik ismerik és minket utba igazítanak. Nem is ez a baj, hanem az, hogy jó volna mentül hamarabb ott lennünk, mert hátha a veszedelem már környékezi Arturt . . . hátha gonosz ellensége már ott van és lesi az alkalmat, hogy megölje! Pedig gyalog bizony jó ideig fog tartani, míg valahová eljutunk.

— Micsoda? Hát ti ilyen komoly dologban jártok? kérde a kertész csodálkozva.

Elmondunk neki egyetmást, de úgy, hogy el ne áruljuk dolgaikat, csak épen annyit, a mennyiből megérthette, hogy csakugyan komoly dologban járunk.

— No ha így van, akkor segíték valamivel rajtatok. Téged, Gábor öcsém, ismerlek régóta, tudom, hogy nem csalsz meg. Hát ha jó dologban segíthetek, szívesen megteszem. Adok nektek egy kis utravalót kölesön, hogy utközben, a hol épen akad, szekeret is fogadhassatok és ne keljen komédiázással töltenetek a drága időt. Majd te aztán Péter bácsinak megmondod és ő, tudom, megküldi a pénzeimet, mihelyt teheti.

Alig találtunk szavakat, hogy a derék ember szíves jóságát megköszönjük s Károly komolyan mondá:

— Oh, csak egyszer eljussunk Beregvárné asszonyhoz és én beszélhessek vele, akkor tisztelesen is megfizeti ő azt, a mit mi most kapunk.

Nekem rövid fejtörés után eszembe jutott két fürdő is, melyet Artur egykor emlegetett. Elhatároztuk, hogy mindjárt másnap utnak indulunk, először a köze-

lebb eső fürdőbe s ha ott nem találjuk, a másikba. Saját bajaimat, szomorúságaimat mind elfeledtem örömemben, hogy látni fogom ismét Arturt és jó mamáját s megmenthetem őket a veszedelemtől, melylyel a pénzvágó gonosz nagybátya fenyegeti őket. Örültem annak is, hogy a kedves kis Lizikét látni fogom. Neki köszönhetem, hogy nyomra találtunk. Artur és mamája nem gyanították, mikor a kis leányt magukhoz vették, hogy ez fogadott testvérem; Lizike meg sem mondhatja nekik, nem beszélhet rólam, pedig tudom, hogy Artur még emlékszik reám, Lizike pedig, ha beszélni tudna, bizonyosan emlegetne. Azt sem sejtették Arturék, hogy jöttöknek milyen következménye lesz. De — magam sem sejtettem még akkor, mikor ezekről gondolkoztam. Csak Károly, a hallgatag, csöndes Károly tudott már ekkor jóformán mindent, de nem szólt s mikor arról kezdtem beszélni, hogy majd ha Arturéknál elvégeztük dolgunkat, mitevők leszünk, Károly így szólt:

— Azon én most már nem aggódom. Csak egyszer ott legyünk Arturéknál.

— Igen, de örökre nem maradhatunk ott, minden szegény árvát csak nem fogadhatnak a házukba.

— Nem vagy te árva.

— Ugyan mit beszélsz már megint? Hát nem kellett-e csakugyan elhinnem, hogy az a Müller nem az apám . . . az a tolvaj-család nem az én családom?

— De igen, hála Istennek.

— No's hát?

— No's hát én nem mondok semmit, csak azt, hogy siessünk Arturékhoz.

Siettünk is. Másnap korán reggel elbucsuztunk derék gazdánktól és utnak, indultunk. Ezuttal nem gyalogoltunk annyit, hanem szekeren mentünk s pár nap múlva eljutottunk a fürdőbe. De mielőtt odaértünk volna, tanácskoztunk, mit kell tennünk.

— Vigyáznunk kell, mondám, mert ha Beregvári Jakab már ott van Arturénál és meglát engemet, meggyülhet a bajunk.

— Az igaz. Nem is megyünk neki egyenesen. Engemet nem ismer a gonosz ember, tehát majd én nézek először körül. Nem is megyünk be egyenesen, hanem majd fürkésztünk előbb. Nézd, mindenfelé vannak csinos házak, kertek közepén, meglehet, ezek közül valamelyikben laknak Arturék.

A kocsiról leszállva, a kertek mögött jártunk, nézegetve, nem találánk-e valahol olyan embert, a kitől tudakozódhatnánk. Be-benézegettünk a rácskerítéseken, hátha valahol megpillantjuk Arturt? De hiába fáradtunk s végre egy kerti fal tövében leheveredtünk a fűbe pihenni.

Alig feküdtünk ott egy kis ideig, mikor a kertből dal hallatszott, még pedig olyan dal, hogy meglepetve ugrottam fel. Ezt a dalt én tanultam el hajdan a jó Gáspár mestertől s nem is hallottam mástól senkitől. Én aztán sokszor énekeltem a kis Lizikének; de hát itt ki énekelheti? A néma Lizike nem. Pedig gyermekhang volt. Végre nem állhattam meg s hangosan kiáltottam:

— Ki énekel ott a kertben?

Erre hangos sikoltás hallatszott, aztán ez a kiáltás:

— Gábor! Gábor! Itt van Gábor!
Ezen még inkább csodálkoztam. Az én nevemet kiáltozza valaki s Artur nem lehet, mert leányka hangja.

A mint így bámulva néztem a falra, egyszerre egy kis leány feje tűnt elő a kerítés fölött, — Lizike volt! Tehát itt vannak Arturék is.

— Lizike! Lehetséges-e? Te szóltál? Te énekeltél?

— Persze hogy én! Jaj, de hát gyere hamar, itt közel a kis kapu, várj mindjárt kinyitom. Menjetek erre jobbra!

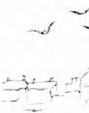
Alig tudtam magamhoz térni ámulatomból. Az igaz, sokszor mondták, hogy Lizike meggyógyulhat, csak jó orvos kezeibe kerüljön. És ime meg is történt s első szava, melyet hallottam, javamra vált: megtaláltatta velem azokat, a kiket kerestem.

Ezalatt Lizike eltűnt a kerítésről, mi pedig mentünk jobbra. Mire a kis kapuhoz értünk, Lizike már kinyitotta és örvendve, ujjongva ugrott a nyakamba, én pedig ölembe kaptam, mint régen. Jó ideig bizony szinte elfelejtettük, hogy egyéb dolgunk is van, mint egymásnak örülni; Lizike elbeszélte, mikép jutott a jó Beregvárinéhoz, miként gyógyították s miként ébredt egy szép napon arra, hogy visszanyerte beszélő képességét.

— És emlékeztem ám jól a dalokra, melyeket te nekem annyiszor énekeltél, mikor együtt voltunk. És azt a dalt, melyet épen most énekeltem, különösen szeretem, már azért is, mert ezzel fedeztem föl, hogy Artur is ismer és szeret téged.

dallal?

—
szer e da
totton k
hallotta
komédiás
tett és n
kitaláltu

rátalált
dolgunk

karon f

De
megfog

el a dol
valami

bácsi. V

— Hát hogy fedezted föl azt e dallal?

— Oh, igen egyszerűen! A mint egyszer e dalocskát dudoltam, Arthur izgatottan kérdezte, honnan tudom... ő is hallotta régente egy szegény vándor komédiás fiutól, a kit nagyon megszeretett és nem tud elfeledni. Persze hamar kitaláltuk, hogy te vagy az. És azóta sok-

szor beszélünk rólad. Nagyon örültek, mikor elmondtam nekik, hogy téged nagy szerencse ért, nem vagy többé szegény vándor komédiás...

— Dehogy nem, kedves Lizikém, megint csak az vagyok. Csalódtam szép reményeimben. Lásd, megint csak Károllyal járok, meg hü barátommal Károllyal. No de ez mindegy, csak hogy

ARATÓSDI. (Lásd a 395. lapon.)

rátaláltam Arturra, velök van fontos dolgunk.

— Igen, siessünk be, szólt Lizike és karon fogva vezetett a kertbe.

De Károly, ki eddig nem igen szólt, megfogott és így szólt:

— Várjunk csak kissé. Ne rontsuk el a dolgot. Moudd csak, Lizike, nincs itt valami vendég... egy nagybácsi?

— De igen, itt van a kedves Jakob bácsi. Vagy egy hete érkezett... oh, tőle

ne féljete... nagyon, de nagyon kedves, jó ember, mindnyájan szeretjük. Pedig azt vettem észre, hogy Arthur és mamája azelőtt nem valami nagyon szerették. De most kibékültek. Nézzétek, épen ott jönnek.

Messze bent a kertben csakugyan láttuk. Artur jött a fák között, lassan de mégis a maga lábán, nem tolták többé kocsiban, mint hajdan. Egyik karjával édes anyjára támaszkodott, a másikkal

nagybátyjára, ki valami vig dolgot beszélhetett, mert mind a hárman igen jókedvűen nevettek.

Szerettem volna oda rohanni, mesziről kiáltani, de Károly ekkor hirtelen egy sűrű bokor mögé rántott engem is, Lizikét is, és nekem halkán ezt sugta:

— Látod, igaz, a mit gyanítottam, mikor meglestem Beregvári Jakab beszélgetését Müllerrel. Idejött, behizelegte magát, mindenki szereti s ha Arturt valami veszedelem érné, senki sem merne gyanakodni a kedves nagybácsira. Most eszünkön járunk. Ha téged meglát, rád ismer. Mi pedig szegény vándor fiuk vagyunk, velünk könnyen elbánhatna, kiüzhetne még a határból is. Pedig beszélünk kell Artur anyjával, figyelmeztetünk kell őt, hogy óvakodjék a gonosz embertől.

— Igazad van. Ne félj, már lecsillapodtam, most már tudom, hogy mit kell tennünk.

Aztán Lizikéhez fordultam.

— Kedves Lizikém, szereted-e Arturt és szeretsz-e engemet?

A kis leány válasz helyett megölelt.

— No' s tehát tudd meg, hogy mi most nagyon fontos és komoly dologban járunk itt. De most még nem szabad tudni senkinek, hogy én itt vagyok . . . érted, épinséggel senkinek. Holnap talán már szabad lesz. Azért tehát ne szólj senkinek, hogy láttál. Ugy-e, fogsz tudni hallgatni?

— Ha kívánod, megteszem. Pedig Artur annyira örülne . . .

— Majd annál inkább fogunk mindnyájan örülni nemsokára, szólt közbe Károly.

Lizike szentül megígérte, hogy hallgatni fog, míg csak én meg nem engedem neki, hogy szóljon. Ebben megnyugodva, kiosontunk a kertből s kerestünk egy csendes helyecskét, hol tanácskozhattunk. Nem igen messze sűrű kis liget volt, oda vonultunk.

— Kedves Károlyom, mondtam, neked kell először bemenned Artur anyjához. Téged Beregvári Jakab nem látott, nem ismer, tehát nem fogja gyanítani, hogy elárulhatod. Persze, Artur és anyja sem ismernek, ha tehát ők talán nem bíznának benned, mondd meg, hogy én is itt vagyok, tüzzön ki Beregváriné helyet és időt, a hol találkozhatunk s akkor mindent elmondunk neki.

— Bizd csak reám, majd beszélek én vele, elmondom neki . . . no, majd tudom már én, mit mondok, többet is, mint a mit te tudsz. Maradj itt, majd itt keressék fel: hirt hozok, mit határozott Beregváriné.

Ezzel elment, én pedig lefeküdtem a fűbe és vártam.

Sokáig kellett várnom. Türelmetlen voltam, az igaz, szerettem volna mentül előbb tudni, mit végzett Károly, neki pedig természetesen időre volt szüksége, hogy bevezettesse magát Beregvárinéhoz és kilesse az alkalmas időt, mikor négyszem közt beszélhet vele. De hát mégis nagyon sokáig maradt oda, már egy óránál is tovább. Mit beszélhet annyi ideig? Minduntalan föl-fölkeltem s néztem, nem jön-e már. Egyszer végre megpillantottam.

De nem egyedül jött. Vele jött Beregváriné is, még pedig oly gyors léptekkel, hogy Károlynak szinte futni kellett utána.

Mindaketten nagyon izgatottaknak látszottak.

Eléje siettem Artur anyjának és az örömtől könyezve hajoltam le, hogy megcsókoljam kezeit. De ő karjaiba ölelt s összecsókolta, szemeiből pedig könnyek perregtek. Azt előre is hittem, hogy szívesen fog látni, de hogy ennyire megörüljön, azt nem vártam. Olyan boldog voltam azonban, hogy nem igen gondolkoztam tovább, mi lehet oka Beregváriné nagy meghatottságának.

(Vege következik.)

A HÁLÓ.

ALUGASBAN elaludtam,
S az alatt
Elém egy kis pók szőtt vékony
Fonalat.
Igy kerültem a hálóba
Mint szabad...
De nem félek... ha megfogom,
Elszakad,
A kis takács, a kis pók meg
Elszalad!

MENTŐ-CSÓNAK.

(Képpel a 392. és 393. lapokon.)

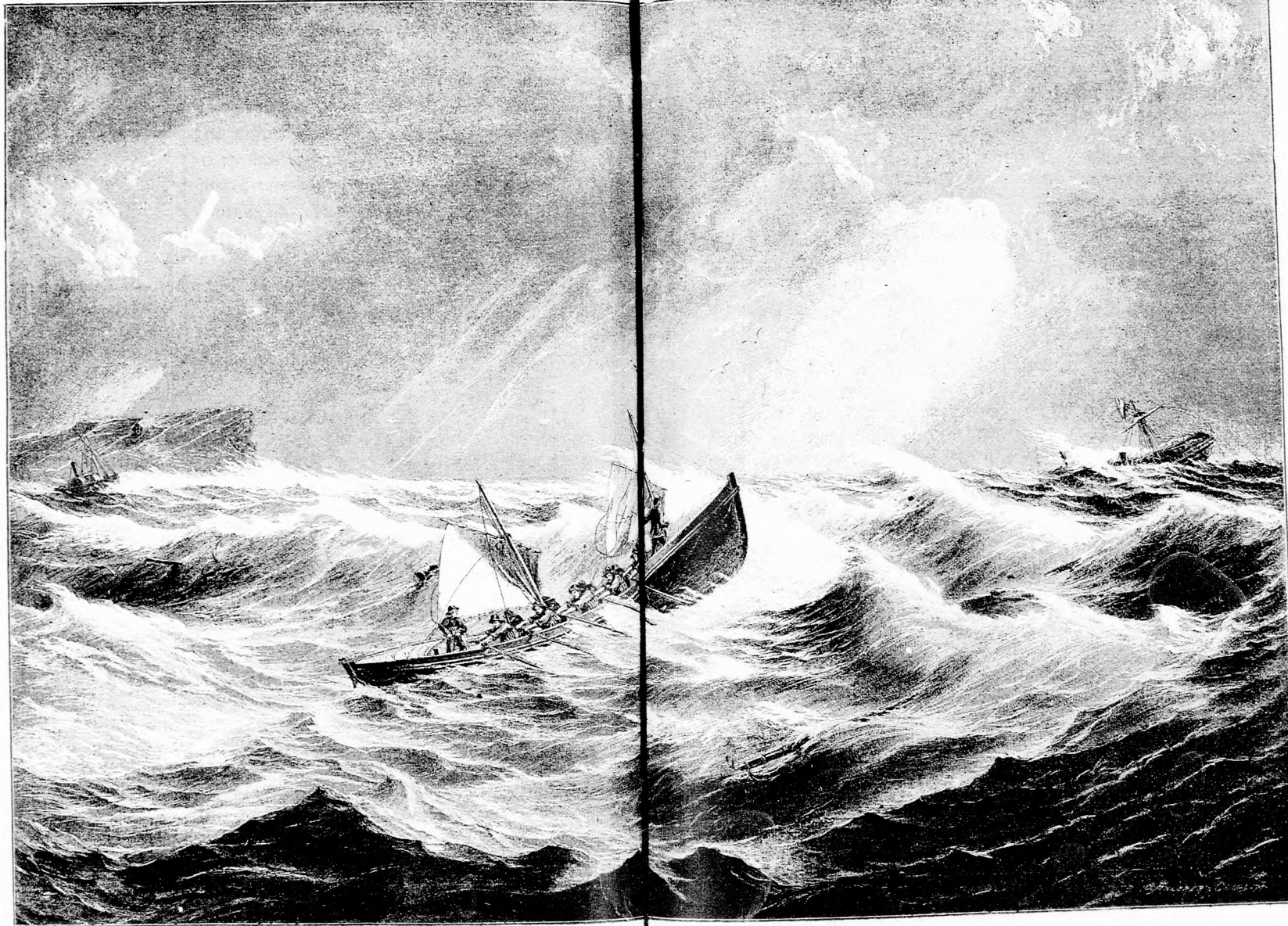
Mikor a szélvész üvölt, vihar tombol s a haragos természet szinte fenyegetőzni látszik, hogy mindent összezuz és szétrombol, akkor még a szárazföldön is szeretünk biztos helyre menekülni. A kit a szabadban ér utól a fürgeteg, meghuzódik valami sűrű bokor tövében, a hol megázik, megtázik, — no de egyéb baja végre nem igen esik.

Egészen más a fürgeteg a sik nagy tengeren, ott már igazi veszedelem. Mikor a szélvész fölkaparja a hullámokat, házmagasságra emelkednek és tajtékozva, sisseteregve csapnak keresztül a hajón. Ez azonban még nem valami nagy baj, mert a hajó tetejéről mindenki bemenekül a jól elzárt belső helyiségekbe, hová a víz nem hatolhat be. És messze kint a sik tengeren, messze minden szárazföldtől, még legkisebb a veszedelem, csak jó erős legyen a hajó; mert a hullámok hányják-vetik ugyan, néha úgy látszik, hogy elmerül, de mindig újra fölbukkan s gyakran még haszna is van a viharból, mikor tudniillik a szél épen arra hajtja, a merre különben is haladni akart. A szélvész roppant gyorsasággal pár óra alatt olyan messzire röpti a hajót, hogy rendes módon két nap alatt sem jutott volna annyira.

A hajók legnagyobb veszedelme az, ha part közelében éri őket utól a fürgeteg. Itt a víz sekély, sziklák, zátonyok állanak ki a vízből s ha a bős hullám fölkapja és ilyen sziklára, zátonyra csapja a hajót, akkor ritkán menekülnek a hajósok baj nélkül. A hajó megfeneklik, a nagy ütődéstől megreped, a csapkodó hullámok összetörrik s a ki rajta van, a tajtékozó tengerbe vész, ha a partról segítség nem érkezik.

A tengerparti lakosok, ha vihar közeledik, sietnek a partra s nézik, nincs-e hajó

(Folytatása a 394. lapon.)

MENTŐCSÓNÁK (lásd a 391. lapon.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

veszedelemben. És ha csakugyan látnak ilyen szerencsetlen hajót, elszántan, saját életüket is kockáztatva, sietnek segítségre. Nagy szégyennek, gonoszszágnak tartanak a derék férfiak, hogy veszni hagynák embertársaikat, ha csak valamiképen lehet segíteni. Bármily haragosan csapkodnak a hullámok, néhány bátor férfi odasiet a mentőcsónakhoz s daczolva a viharral, veszélylyel, hatalmasan evezve eljut a sülyedező hajóhoz. Néha nemcsak az embereket mentik meg a roncsolt hajóról, hanem az értékesebb portékát is, de néha meg az a szomorú eset is megtörténik, hogy a szörnűű fürgeteg felfordítja a csónakot és a derék mentők is oda vesznek.

A parton állók szorongva nézik, mi-kép halad a mentőcsónak s imádkoznak a bátor férfiakért: és ha szerencsésen visszatérnek a megmentettekkel, mindenki örömtől könyezve öleli meg őket.

FONTOS KÖZLENDŐK.

(Képpel a czimlapon.)

NEGYSZEMKÖZT *vagynak tehát,*
Ülj le édes Örzsikém,
Roppant fontos dolgokat
Akarok elmondni én.

Itt most senki nem zavar,
Csendes a zöld rengeteg.
Tudd meg legelőször is
Piri cziczánk nagy beteg.

Ott fön kotnyeleskedett
A polczon a kis hamis
S ráesett egy nagy fazék . . .
Megsajnáltam magam is.

Piros köténykém pedig,
Veled ezt is tudatom
Száradván mosás után
Kifakult a hő napon.

Pölygés bábumnak feje,
Tudd meg ezt is, — letörött
S most fejtellenül lebeg
Élet és halál között.

Mondsza édes mit teszel
Te, ha ennyi bajba jutsz?
Fontold meg jól híreim
S adj tanácsot, hogyha tudsz.

A HIU KAKAS.

— Állatmese. —

Nos, hogy tetszett az énekem? Kérdő büszkén a kakas a körülte álló tyukoktól.

— Gyönyörű volt! Pompás, nagy-szerű!

— Most fölszálok ide a kerítésre, hadd hallják a nagy udvarban is. Figyel-jetek!

Fölszállt a kerítésre, megcsattogtatta szárnyait és kukorikolt, a mint csak ki-fért a torkán. Aztán elégedetten nézett végig a tyukok seregén.

Ezek pedig ismét versenygve kiál-tozták:

— Nagyon szép! Gyönyörű! Oh, énekelj még tovább.

De ebben a pillanatban egy csalo-gány kezdett zengen a közeli bokorban. A kakas megvetőleg mondá:

— Halljátok ezt a kis mihaszna csalogányt? Talán bizony versenyre akar kelni velem és azt hiszi az istenadta, hogy ő is tud énekelni.

— Nevetséges! mondák a tyukok. Azt sem tudja, mi fán terem a szép ének.

— Hallod csalogány barátom? Oko-sabb lesz, ha elhallgatsz. Meghiszem, te is szeretnéd, ha szépen tudnál énekelni, de hát nem tudsz, te szegény jámbor, fogalmad sincs az énekről. Inkább hallgasd, a mit én zengek.

És újra neki fogott a kukorikolás-nak, szinte harsogott az egész udvar. A

tyukok el voltak ragadtatva és behunyt szemmel hallgatták; de a kerítés tövében fekvő Száva, az öreg házörző eb bosszankodva kelt fel. Nyújtózkodott és dörmögött: meglátszott rajta, hogy kellemes alomból zavarták fel.

— Ugy-e Száva barátom, hallottad te is, hogy énekelek? kérdé büszkén a kakas.

— Hogy ne hallottam volna! Hiszen ha csak nem siket valaki, kénytelen hallani ezt az éktelen rikácsolást. Már igazán kiállhatatlan, meg kell szöknü innen. És te hiu bolond még azt hiszed, hogy kukorikolásoz valami szép ének.

A kakas meglepve bámult a goromba Szávára, a tyukocskák pedig összesugtak. De a kakas aztán újra hivalkodva mondá:

— Látszik, hogy nem értesz a zenéhez. Kérdezd meg csak a tyukoktól.

— No hiszen adok is én arra valamit. A te tyukjaid félnek tőled, mert ha valamelyik ócsárolni merne, azt ugyan csak megtépáznád, még a szemét is kikapar-nád. Nem ének a te kukorikolásoz, kedves barátom, hanem csak éktelen rikácsolás, mely elől mindenki szeretné bedugni a füleit. A kiabálás még nem ének. És ha nem volnál olyan elbizakodott hivalkodó, nem merted volna oly vakmerően leszólani a csalogány gyönyörű énekét, hanem inkább te hallgattál volna el.

A kakas úgy szinlelte, mintha megvetőleg fordulna el, de valósággal bosszankodott és meg volt zavarodva.

— Látszik, hogy haragszol, mert felköltöttelek, mondá.

Aztán begyenesen visszatért a baromfiudvarra s a tyukok utána. Ott ismét kukorikolgatott, de többé nem olyan büszkén és nem is kérdezte többé a tyukoktól, szép volt-e az ének. A tyukok persze világért sem merték volna mondani, hogy nem szép; de ha dicsérték is, a kakas többé nem büszkélkedett s így szólt magában.

— Igaza volt annak az öreg Szávának. A ki félelemből vagy hizelgésből dicsér, annak a szava semmit sem ér, mert nem őszinte. Szemben dicsérnek, hátamögött nevetnek, inkább ne is dicsérjenek.

ARATÓSDI.

(Képpel a 38. lapon.)

UCCZU föl gyerekesapat!
A szobában ki marad,
Mikor oly szép az idő
És virágos a mező?

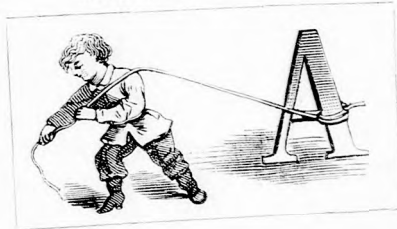
Dalos aratók gyanánt,
Fiúk, lányok egyaránt,
Menjünk most a rétre mi
Kéve-halmazt gyűjteni.

Kaszánk, sarlónk nincs nekünk,
Nem vágjuk el a kezünk;
Gabnaföldet sem kapunk,
Hát csak giz-gazt aratunk.

Tépj kis aratócsapat
Füvet, vad virágokat;
Bár csak tréfa e dolog,
Legyetek szorgalmasok.

Mert hiába, az igaz
Trefában tűnik ki az:
Ki végzi majd emberül,
Ha komoly dolog kerül.

KÉPREJTVÉNY.

KLÁRIKA CSEREBOGARA.

— Beszélyke, képpel. —

KLÁRIKA! Kláríka, jösz-e velem?

— Hová, bácsikám?

— Ki a mezőre, sétálni.

— Hogy ne mennék! Tüstént jövök, kedves Józsi bácsi, csak kalapot teszék föl.

Egy-két perc mulva Kláríka már kipattant az ajtón és ott termett a reá várakozó Józsi bácsi mellett, aztán vígan sétáltak kifelé a mezőre. Kláríkának nem volt nagyobb öröme, mint ha a bácsival sétálhatott, mert az fölért akármiféle mesekönyvvel. Józsi bácsi nagy természetbarát volt és sétaközben mindenről, a mi utjokba akadt, olyan érdekesen tudott beszélni, hogy a kis leány sajnálta, mikor már haza érkeztek. Sokszor haza is kísérte Józsi bácsit és még ott is hallgatta érdekes magyarázatait, vagy nézegette a gyűjteményeket, melyeket Józsi bácsi mindenféle állatokból, rovarokból, növényekből összeállított. Az igaz, hogy Kláríka eleinte nem igen szerette ezeket a bogarakat, sőt félt tőlük; de a bácsi nevetett rajta.

— Te kis bohó, hiszen ezek nagyrészt igen ártatlan teremtesek. Persze, méhet, darazsat nem tanácsos pusztá kézzel megfogni, mert ilyen fulánkös rovarok veszedelmesen is megszurhatnak; de afféle rovar csak kevés van, a többi nem tud ártani, bátran megfoghatod.

— Jaj bácsikám, de mikor irtózom.

— Az csak afféle oktalan elfogultság. Most, fiatalon még leszokhatol róla, később már bajos, mert öregebb korában az ember nehezen bírja legyőzni az ilyen

gyöngeségeit, még ha akarja is. Lásd a néni majd holtra ijed egy-egy jámbor cserebogártól, pedig jól tudja, hogy ez ugyan csak ártatlan teremtes.

— Oh, azt én is akárhányszor sétáltatom tenyeremen, szólt Kláríka.

És mert a cserebogár csakugyan nem harapta meg soha, lassanként hozzá szokott, hogy legyőzze alaptalan ellenszenvét. Egész kis természetbuvár lett és Józsi bácsival együtt gyűjtögettek kint a mezőn, erdőn a ritka pillangókat és bogarakat. És mindegyikről tudott Józsi bácsi valami érdekeset mondani, úgy hogy Kláríka soha sem unt bele az ilyen tanulságos sétába.

Most megint így sétálgattak a mezőn s már majdnem esteledett, mikor végre arra gondoltak, hogy haza is kellene menni. Épen ekkor Kláríka egy cserebogarat fogott, mely lustán mászott előtte a földön.

— De már azt mégis szeretném tudni, mit félhet a nénike ilyen ártatlan rovarról, gondolta Kláríka. Hiszen láthatja, hogy én sem félek... no, az igaz, hogy most már a többitől sem félek.

Kláríka nagyon meg volt elégedve saját bátorságával és tudományával s titokban, őszintén megvallva, szinte büszkén gondolt arra, hogy ebben a dologban ő különb a néninél. De gondolt még valami egyebet is.

— Megtréfálok ezzel a cserebogárral; elkísérem Józsi bácsit haza és a néni-nek majd azt mondom, hogy valami meglepetést hoztam neki. Majd fog ijedezni, mikor megmutatom neki a cserebogarat

Ovatosan fogta a cserebogarat, hogy baja ne essék, a bácsi pedig nem is látta, mit tart Klárka a kezében, mert már

ezalatt besötétedett, s mire haza értek, teljesen sötét volt. Mint rendesen, most is bekisérte Klárka Józsi bácsit a házba,

... ALIG BIRTA ELFOJTANI NEVETÉSÉT. (Lásd a 398. lapon.)

hogy néhány perczig a nénivel beszélges- sen s aztán térjen haza, a szomszéd házba.

De a bácsi, ha ügyelt volna, könnyen észreveheti, hogy a hamis kis lánynak

ezuttal valami terve van, mert alig tudta elfojtani csintalan nevetését.

Józi bácsi egyenesen a maga szobájába ment, Klárika pedig a nénihez nyitott be, ki kissé beteges volt és a pamlagon feküdt. A kis leány vígan sietett hozzá, megcsókolta, aztán szaporán elbeszélte, milyen nagyot sétáltak.

— Találtunk megint néhány ritka rovar, én meg hoztam egy cserebogarat... nézze nénikém, itt tartom a kezemben... nem kell ám ettől félni, nem bánt.

De a néni irtózott minden bogártól s összereszt.

— Ugyan mi jut eszedbe, hogy ide hozod a szobámba! Rögtön dobd ki az ablakon.

Klárika az ablakhoz lépett s úgy tett, mintha szabadon bocsátotta volna a cserebogarat; de valóságban nem tette, hanem zsebébe dugta, mert más terve volt vele. Visszatért a nénihez, leült melléje és beszélgettek. Egy kis idő múlva Klárika zsebébe nyult és akaratlanul felkiáltott:

— Jaj a gonosz! Megszökött!

— Micsoda? Ki szökött meg? kérdé a néni csodálkozva.

— Oh semmi... a zsebemben volt valami...

— Csak nem rakod tele a zsebedet is bogarakkal, kiáltá a néni és ijedten ugrott fel a pamlagról.

Epen ekkor lépett be Józi bácsi, gyertyával kezében.

— Mi baj? kérdé.

— Oh semmi, kedves bácsikám, felelt Klárika. Elvesztettem valamit... mindjárt megkeresem.

Lehajolt és alig bírta elfojtani nevetését, mikor a néni nagy ijedelmét látta. (Lásd a képet a 397. lapon.) Ugy tett, mintha keresgélne a földön s egy kicsit kereste is a cserebogarat; de ez bizony azóta már messzire elmászott és elbujt valahol a butorok alatt, a homályban nem lehetett meglátni. A pajkos kis leány tehát észrevétlenül lehozta ujjáról egy gyűrűcskáját s úgy tett, mintha ezt találta volna meg.

— Megvan már! Milyen messzire gurult!

Elhitték neki, a néni visszafeküdt a pamlagra. Józi bácsi és Klárika pedig melléje ültek s javában beszélgettek, mikor egyszerre furcsa zsongás hallatszott a szobában. A cserebogár előmászott a gyertyavilágra, röpkedni kezdett és mielőtt Klárika maga is tudta volna, mi történik, a cserebogár végig röppenve a szobán, szerencsétlenségre épen a néni homlokába ütődött s arczán végig gurult le a földre.

A néni rémülten fölsikoltott és ájultan rogyott hátra. Józi bácsi ijedten szaladt vízért, föcskendezve az ájultat, Klárika pedig most már nem nevetett, hanem zavartan, hol pirulva, hol sápadozva állt ott, majd lehajolt és most már dühösen kidobta az ártatlan cserebogarat az ablakon. A néni azonban sokáig sem nyerte vissza eszméletét. Klárika dobogó szívvel, félig sirva állt ott s remegő hangon kérdé:

— Kedves bácsikám... csak nem lesz valami baja a nénikének?...

— Remélem, nem lesz valami nagy baja... már kezd lassankint magához

térni. N
a hasz

K
csintalan
szívü
bizony
meg al
annyir

vesem,
vannal
lyekke
maguk
nem s
nálai,
most
ménye
megg
tettet

I
szelek
fölesz
mit a

dig n
mula
kozás

I
keszt
adáso
fer O
meg
rona
szer
függ
ég, I
atyá
jól v
— S
mag
gésel

térni. Nem is tudom, hogy tévedhetett az a haszontalan cserebogár ide a szobába.

Klárának most már elmúlt minden csintalan kedve s mert különben őszinte szívű gyermek volt, megvallotta, hogy bizony ő hozta be a cserebogarat, kissé meg akarta ijeszteni a nénikét, miért fél annyira az ártatlan rovarától.

— Ezt nagyon rosszul tetted, kedvesem, szólott Józsi bácsi. Az embereknek vannak gyöngeségeik, fogyatkozásaik, melyekkel másoknak nem ártanak, csak maguk szenvednek miatta. Az ilyet nem szabad gunyolni, roszt tréfára használni, mert ez gyöngédtelenség és mint most tapasztaltad, néha roszt következményekre vezethet. Remélem, inkább meggondatlanságból, mint roszaságból tetted.

Klárka most már szörnyen röstelte szeleburdi tettét s a mint a nénike végre föleszmélt, könyezve kért tőle bocsánatot, mit a jó néni meg is adott.

E naptól fogva pedig Klárka mindig nagyon meggondolta, mit tett és nem mulatott többé más emberek apró fogyatkozásai rovására.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Kövér Miklós. Szabatosan van megszerkesztve. De a te kis olvasó társaid nehezebb földadásokhoz vannak már hozzá törődve. — **Schöffer Ottó.** A számtani rejtvényed, ha eredeti, meg fog jelenni. Válaszolj. A magyar szent korona egyforma lévén köröskörül: a kereszt egyszer jobbra, majd balra látszik hajolni. Attól függ, honnan nézzük. — **Tutsek Irma.** Adja az ég, hogy a doktor bácsinak igaza legyen s jó atyád felüldüljön a friss levegőn. Én, köszönöm, jól vagyok. — **Adler testvérek.** A kívánt megy. — **Szontagh Vilma.** »Hajó rabló« szokatlan magyar szó. Annak »kalóz« a neve. A többi gyengécske. — **Kubicsek Szabina.** A Polák Berta

barátnőddel kieszelt földvány ügyes. A közlendők sorába igtattam. — **Schmidl Miklós.** Már mind megjelentek. — **Mittelmann testvérek.** Minden pénteki napon a déli órákban szívesen fogadlak a szerkesztőségben. A második név olvashatlanul van írva. Hiba. — **Kiss (Friss?) Jenő.** Te is olvashatlanul írod a neved. A balatoni kirándulásban nem vettem részt. Ha találkozom veled ott, szóval is megmondtam volna: hogy levelet egyáltalán, nevet pedig különösen tisztán illik írni. — **Jakab Mariska.** Csak te küldjed bátran a te rejtvényeidet. Ha jók, közlöm. — **Steinberg Alfred.** A feladattal meg vagyok elégedve. Meg fog jelenni. — **Oláh János.** A nagy Hunyady János, a történetírók némelyikének nézete szerint, csakugyan oláh származású volt. Annál nagyobb a dicsőség, hogy miénk a ragyogó hős, mint lett a miénk Zrinyi a költő, kit a horvátok, és Petrovi (Petrovics) Sándor, kit a tótok hirdetnek a magukénak. A ki fényt áraszt a magyar névre, az magyar is. Nemes ember volt-e H. J.? — ezzel a mellékes kérdéssel nem igen foglalkozik a história. — **Halász Árpád.** Valami rabló- és kísérleti elbeszélés hatása alatt írhattad a magadét. Az előadásban, bár laza és zavaros, különösen pedig olvashatatlan írásu, mégis mutatkozik bizonyos készütség. Használd erődet jobbra. — **Robinson Anika.** Jobban vagy-e már? — **Farkas Géza.** Kis mesédben van lelemény. Csak valami élit adtál volna neki. Tán rátérek magam s kifaragva a botocskát, rajzzal együtt közlöm. — **Weisz testvérek.** Pénz küldésére legalkalmasabb a postai utalvány. — **Csehy Margit és Honka.** Köszönöm a kedves tavaszi küldeményt, a melylyel szeretetreméltó társaitokat fölvirágoztátok. A piczi csokrot eltettem emlékül a »Kis Lap« muzeumba. — **Szűsz testvérek.** A német »übermüthig« szóra szokták használni a magyar »negédes«-t. De az nem fejezi ki egészen a fogalmat. Sokkal közelebb jár hozzá a »pajkos«; igaz, hogy ez sem fődözi teljesen. A magyar nyelvben is elég szó van olyan, melyet más nyelvre jól lefordítani nem lehet. Ilyen p. o. az »élelmesség«, s ennek ellentétje az »élettelenség.« — **Plotényi Eugenia (Beauanoir.)** Bizony kár volt fáradni azzal a szép rajzzal. Az eredeti metszete birtokunkban van. De közlését nem tartottuk alkalmasnak. Legalább most nem, a t-eszlári időkben. Tán később. Szíves üdvözetünket! — **Több rendbeli küldeményt, (rejtvényt, elbeszélést stb.), melyet egyenkint itt elő nem sorolhatok, egy és más okból nem közölhetek.**

Jótekonyság.

A bölcsőde javára adakoztak:

Robinson Anika 50 kr. — A már eddig kimutatott 248 frt. 95 krral együtt 249 frt 45 krajczár.

*

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Robinson Anika 50 kr., Hegyi Ilona

2 frt. — A már eddig kimutatott 233 frt. 12 krral együtt 235 frt. 62 kr., mely összeg a »Nemzet« junius 21-ki számában ki van mutatva.

*

Halni Ferencz árvái javára: Robinson Anika 1 frt.

Az Ég állása legyen a kegyes adakozókon. **Forgó bácsi.**

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez

FOLYÓ évnegyeddal a „Kis Lap“ huszomgyedik kötete nyer befejezést. Forgó bácsi és, hiszem, kis olvasói is örömmel és meglepődéssel tekintenek vissza a gyorsan letelt félesztendőre: a mily örömmel igyekezett Forgó bácsi a „Kis Lap“ban hetenkint új meg új élvezetet, okulást, ismeretet nyújtani kis hívei nagy seregének, ép oly szívesen fogadták a „Kis Lap“-ot mindenütt, a miről a kis olvasók folytonos szaporodása és Forgó bácsihoz intézett számos levelök eléggé tanuskodott.

De örömmel tekinthetünk vissza e kötetre azért is, mert fényesen beteljesedett a remény, melyet a mult kötet végén kifejeztem. Kis olvasóim nemes jótekonysága messze fölülmálta várakozásomat. A szegény gyermekek kórházában a „Kis Lap“ olvasóinak ezer forintos ágy-alapítványa valóságga lett, sőt kis olvasóim a szükséges ezer forintnál sokkal többet küldtek be, úgy hogy két száz forintnál több jutott más jótekonycélokra: a **bölcsőde** és a Bukovinából hazatért magyar véreink, a **csángók** javára is. Büszke és boldog vagyok, hogy kis olvasóim jó szívének ily fényes bizonyágát jegyezhetem föl.

Az új évnegyeddal kezdődik a „Kis Lap“-nak immár **huszonötödik** kötete, melyről elég annyit mondanom, hogy mindenben az eddigiek nyomán fog járni. Közölni fog

„Az igazi hős“

czímmel egy **hosszabb elbeszélést**, aztán minden számban kisebb **beszélyeket, szindarabot, meséket, ismeretterjesztő cikkeket** s ezekhez gondos kivitelű **rajzokat**. E kötetben, remélem, közölhetni fogom a budapesti **szegénygyermek-kórház rajzát** és leírását is, hogy kis olvasóim lássák, milyen az az emberbaráti intézmény, melynek létesítéséhez ők is oly jelentékenyen hozzájárultak. **Rejtvények, feladványok, talalós mesék** s időnként **Forgó bácsi postája** fogják kiegészíteni a „Kis Lap“ egyes számainak tartalmát.

Az új kötetnél, tudom, együtt leszünk ismét mindnyájan, azért tehát csak: a viszontlátásig!

Forgó bácsi.

*

A „Kis Lap“ t. előfizetőit tisztelettel kérjük, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt.	40 kr.
Félévre	2 „	80 „
Egész évre	5 „	60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadóhivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1883. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.